

РЕШЕНИЕ

№ 6414

гр. София, 16.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 28.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **9244** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на М. Х. Ел Казак, лице без гражданство, чрез адвокат В. И., със съдебен адрес: [населено място], [улица], офис 9 срещу писмен отказ № 5364р-14471 от 19.08.2020 г. на Директора на Дирекция „Миграция“ – МВР за предоставяне на статут на лице без гражданство на оспорващия.

В жалбата се сочи, че оспореният акт е незаконосъобразен, като издаден при допуснато съществено нарушение на административно-производствените правила и при несъответствие с материално-правни разпоредби. Според жалбоподателя, административният орган не е съобразил обстоятелството, че Ел Казак има палестински произход, но това не означава, че има палестинско гражданство. Инвокирани са доводи, че според конвенцията от 1954 г. относно статута на лицата без гражданство, „лице без гражданство” е човек, който „не се разглежда като гражданин на нито една държава в съответствие с нейното законодателство”. В случая е безспорно, че чужденецът има връзки с палестинските територии, защото баща му е роден в [населено място], но не може да се приеме, че той е гражданин на държавата П., защото няма международно призната такава държава, а [населено място] се намира днес в държавата И.. В издаденото от посолството на П. в [населено място] удостоверение за раждане на ЕЛ Казак, е посочено, че той е палестинец, без гражданство. Обстоятелството, че оспорващият е вписан, в издадения в Л. документ за самоличност, като палестинец не означава, че той има палестинско гражданство. Това е така, защото международното право и Европейската конвенция за гражданството

предвиждат, че всяка държава сама, в своето законодателство определя, кои лица са нейни граждани. Твърди се, че понятието палестинец не означава гражданин на П., а само културна, етническа и историческа връзка с определена географска област. Макар и призната от България, палестинската държава все още не е независима и суверенна държава и няма пълен контрол над своята територия. Допълнителен аргумент в тази насока е и издаденото от българските власти удостоверение за продължително пребиваване, в което е посочено, че Ел Казак е лице без гражданство. В жалбата се сочи, че Директорът на Дирекция „Миграция” – МВР, неправилно се е позовал на Изборния закон на П. от 1996 г. Същият е бил отменен и според сега действащия Изборен закон от 2007 г. никъде не се споменава понятието палестинско гражданство, както и няма норми, уреждащи придобиването или загубата на палестинско гражданство. Избирателното право на лицата, живеещи на палестинските територии, съществува само на хартия, защото там избори не са провеждани от 2006 г. Страната се управлява от президент, чиито мандат отдавна е изтекъл. Няма и действащ законодателен орган. Палестинската автономия може да издава палестински паспорти на лица, които са родени в палестинските територии и имат палестински лични карти. Ел Казак нито е роден на тази територия, нито някога му е издавана палестинска лична карта. На практика издаването на лични документи за живеещите на палестинските територии се разрешава от израелските власти, а палестинската автономия извършва само административни дейности. Тя дори не може да решава, кои лица, могат свободно да влизат или излизат от нейната територия, защото контролът се осъществява от И.. На последно място са наведени доводи, че административният акт е издаден в противоречие с чл. 9 и чл. 35 от АПК.

По време на проведените по делото открити заседания оспорващият не се явява. От пълномощника му адвокат И. са постъпили писмени бележки. Претендира се присъждане на разноски, вкл. адвокатско възнаграждение по реда на чл. 38, ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата.

Ответникът по жалбата, не се явява. Пълномощникът му юрисконсулт Т. оспорва жалбата в представени писмени бележки, в които се посочва, че при издаването на оспорения отказ не е допуснато нарушение на чл. 35 от АПК, тъй като преди издаването му са анализирани всички документи и цялата представена информация по случая, въз основа на които административният орган е достигнал до това свое решение. Административният орган е изследвал подробно всички налични документи и информация по административната преписка и обосновано е приел, че чужденецът притежава гражданство на друга държава – П.. Съществуването на тази държава е признато от Република България, поради което следва да се приеме, че хората, живеещи на нейна територия са и нейни граждани. Аргумент в тази насока е и обстоятелството, че бащата на Ел Казак, е роден през 1943 г. в [населено място], П. и това, че към настоящия момент [населено място] е териториалните граници на И., не променя факта, че един от родителите на жалбоподателя е роден в П..

Според пълномощника на ответника, аргументът, че държавата П. няма свое законодателство, което да урежда гражданството, поради което не е изпълнено условието, чужденецът да не се явява гражданин на П. „в съответствие с нейното законодателство”, е абсолютно неоснователен. Признаването на П. като държава предполага, че тя има народ, който се квалифицира като нейни граждани. Макар и притежаването на гражданство обикновено да се установява чрез конституционни

разпоредби и/или закон за гражданството, това не е изпълнено при всички случаи и има държави, които не са имали закони за гражданството, но това не е равнозначно, че те нямат свои граждани. След като жалбоподателят не е подал документи, за издаване на паспорт или лична карта пред съответните палестински власти, той не може да се позовава на твърдението, че такива няма да му бъдат издадени.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Със заявление № 2/24.02.2020 г. до Дирекция „Миграция” – МВР, чужденецът Ел Казак М. Х., [дата на раждане] в О., е поискал предоставяне на статут на лице без гражданство.

Според изложеното в оспорения акт, Ел Казак е влязъл на територията на Република България през май 2013 г. Лицето има предоставено право на продължително пребиваване на основание чл.24в от Закона за чужденците в Република България до 04.08.2020 г.

На 11.08.2020г. Ел Казак е подал заявление № 201361 от 11.08.2020 г. за предоставяне право на продължително пребиваване като към визираното заявление е приложено копие на национален документ за самоличност RP0192680, издаден от Л., в който е отразено гражданството на чужденеца - палестинец.

Към заявлението за предоставяне на статут на лице без гражданство са приложени копия на следните документи: 1. копие на Удостоверение за раждане, издадено от Посолството на Държавата П. в Република България; 2. копие на пълномощно на адвокат В. Б. И. от 03.02.2020 г. за правна защита и представителство в производството по предоставяне на статут на лице без гражданство; 3. копие на национален документ за самоличност RP0192680, издаден от Л., в който е отразено гражданството на чужденеца- палестинец. 4. копие на студентска лична карта и 4. копие на Уверение от Минно-Геоложки Университет- „Св. И. Р.“.

Лицето е уведомено за провеждане на интервю на 24.06.2020 г. с писмо рег. № 536400-10612/18.06.2020 г. Съставен е протокол за запознаване с неговите процесуални права и задължения във връзка с производството за предоставяне на статут на лице без гражданство. С кандидата е проведено интервю съгласно чл. 63б от Правилника за прилагане на Закона за чужденците в Република България, като е съставен Протокол от 24.06.2020 г. Спазено е и изискването на чл. 63д от Правилника. След извършени справки в А. на МВР и на база приложените документи е установено, че Ел Казак пребивава законно на територията на Република България към датата на подаване на заявлението.

Разглеждайки подаденото заявление, компетентният административен орган е намерил, че чужденецът не отговаря на изискванията на ЗЧРБ и на правилника за неговото прилагане относно предоставянето на статут на лице без гражданство, тъй като е гражданин на П., поради което е издал оспорения отказ.

Като доказателства по делото е прието официално писмо № 619 от 15.10.2020 г. на посолството на П. в България, с което е отговорено на зададени от съда въпроси, във връзка с процесния спор.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореният отказ е връчен на Ел Казак на 01.09.2020 г.

Жалбата е подадена чрез административния орган на 15.09.2020 г. (вх. № 00-16342), т.е. в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна - адресат на индивидуалния административен акт, подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно чл. 21б от ЗЧРБ, статут на лице без гражданство може да се предостави на чужденец, който не се разглежда като гражданин от нито една държава в съответствие с нейното законодателство.

Правилата за провеждането на административното производство са регламентирани в чл. 21в и чл. 21г от с.з. Описаните по-горе документи сочат, че административното производство по подаденото от Ел Казак заявление е проведено без съществени процесуални нарушения.

По силата на чл. 21д, т. 2 от ЗЧРБ, Директорът на дирекция "Миграция" или оправомощено от него длъжностно лице издава решение за отказ за предоставяне на статут на лице без гражданство, когато се установи, че кандидатът не е декларирал гражданството си с цел получаване статут на лице без гражданство.

За да се позове на това правно основание за издаване на оспорения отказ, административният орган е приел, че Република Л. е издала на Ел Казак, документ за самоличност и пътуване, в който като гражданство на лицето е отразено палестинец. В тази връзка, Л. не признава чужденеца за свой гражданин, видно от вида на документа, който е издаден на лицето, както и неговото съдържание.

Според мотивите на отказа Република България поддържа официални връзки с Организацията за освобождение на П. (ООН), която е призната от международната общност за законен представител на палестинския народ, от февруари 1973 г. Организацията е открила свое бюро в С. през 1974 г. През ноември 1988 г. българското правителство е признало с декларация обявената от ООП Държава П., което в последствие е получило статут на посолство. С оглед на признаването на държавата П., Република България не може да откаже признаването на нейните граждани. Факта, че Ел Казак притежава палестинско гражданство, се потвърждава и от издаденото удостоверение за раждане от Посолството на Държавата П. в Република България. Косвено доказателство в подкрепа на този извод са и разпоредбите на Изборния закон на П., съгласно които палестинското гражданство се признава за всички лица родени на територията на окупираните палестински територии, както и на лицата, които независимо от мястото на раждане, един от неговите родители с роден в П., независимо от обстоятелството дали те са включени в регистрите на населението.

Директорът на Дирекция „Миграция” – МВР, обобщавайки изложеното по-горе е направил заключение, че чужденецът не е предприел никакви действия за да уреди правния си статут като гражданин на П., поради което е издал оспорения отказ.

Настоящият съдебен състав не може да се съгласи с направените от административния орган изводи по следните съображения:

На първо място, съгласно чл. 2, б."а" от Европейска Конвенция за гражданството (Ратифицирана със закон, приет от 40-то НС на 9.12.2005 г. - ДВ, бр. 102 от 20.12.2005 г., обн., ДВ, бр. 34 от 25.04.2006 г. Издадена от Министерството на правосъдието, в сила за Република България от 1.06.2006 г.), "гражданство" означава правната връзка между едно лице и една държава и не посочва етническия произход на лицето. Според

чл. 3, т. 1 от Конвенцията, всяка държава определя сама в своето законодателство кои са нейните граждани.

В случая, позоваването на посоченото гражданство на Ел Казак, в документ за самоличност, издаден от Република Л. е необосновано, защото няма спор, че той не е гражданин на тази държава, т.е. тя не е компетентна, съгласно цитираната по-горе разпоредба от Конвенцията, да определя неговото гражданство.

На второ място в представеното от Ел Казак удостоверение за раждане № 077 от 10.02.2020 г. е посочено нееднозначно, че той е палестинец без гражданство. В случая очевидно, длъжностното лице, издало документа е направило ясно разграничение между две напълно различни понятия – „народност“ и „гражданство“. Според даденото в Wikipedia определение палестинци или палестински араби, са арабските жители на територията на историческата област П. в Ю., С., Газа, Г. и в Западния бряг на река Й. Т.е. и според официалните представители на Палестинската автономия (в международен аспект, след договореностите от О., съществува Палестинска автономия в рамките на държавата И., независимо от факта, че Република България е признала съществуването на Палестинска държава), Ел Казак, притежава етническа връзка с тази географска област (предвид на факта, че баща му е роден там), но не е неин гражданин, т.е. той е лице без гражданство.

На следващо място, съдът не приема, аргументите на административния орган, че палестинското гражданство е уредено в Изборния закон на П. от 1996 г. Поради обстоятелството, че към преписката не е приложено копие от този закон, придружено с превод на български език, няма как да се прецени дали той е в сила и към настоящия момент и каква е неговата относимост към спора. Нормите на всеки един източник на правото (национален, чуждестранен или международен), следва да се цитират точно, защото в противен случай, би могло да се стигне до неюридическа глосология, на която не могат да стъпят никакви сериозни правни изводи.

Съдът намира, че най-солидният аргумент в подкрепа на извода, че Ел Казак няма палестинско гражданство се съдържа в официалното писмо № 619 от 15.10.2020 г. на посолството на П. в България. В писмото се посочва, че палестинско гражданство - гражданство на Държавата П. - получават само онези от палестинците, живеещи на окупираните през 1967 г. палестински територии - Западния бряг на р. Й. и Ивицата Газа, на които израелските окупационни служби се съгласяват да издадат идентификационен номер. Израелските служби не приемат и не разглеждат молби за издаване на идентификационен номер от палестински бежанци — т.е. палестинци, живеещи извън окупираните палестински територии.

В този смисъл автоматично палестинско гражданство на лице, родено от палестинци извън П., се признава само на децата на палестинци притежаващи палестински идентификационен номер, който се издава от израелските служби, а палестинската администрация е длъжна да го приеме и използва.

По-нататък в писмото се посочва, че към настоящия момент палестинските бежанци, регистрирани в Агенция на ООН за облекчаване и работа на палестинските бежанци в Близкия изток са около 5,6 млн. Те притежават лични документи за апатриди, издавани от държавите, в които живеят. Преобладаващото мнозинство от тях е концентрирано в съседните на П. арабски държави, които издават на палестинците специален документ за пътуване на палестински бежанци, който подлежи на периодично подновяване по аналогия с документите за самоличност на самите граждани на

съответната страна, но не предоставя на палестинците нейното гражданство. Посолствата на Държавата П. по света издават административни документи както на гражданите на Държавата П., така и на официално регистрираните и притежаващи съответните документи за самоличност палестински бежанци. В случая с М. Х. Ел Казак, [дата на раждане], посолството, въз основа на наличните негови документи за самоличност - „Документ за пътуване на палестински бежанци, издаден от Република Л.“ и „Свидетелство за раждане“ - е издало Удостоверение за раждане, в което е посочено, че той е „палестинец без гражданство“.

Бащата на М. Х. Ел Казак, Х. К. Ел Казак е роден през 1943 г. в [населено място], П., но пет години по-късно - при създаването на Държавата И. е бил принуден да напусне дома си. Той нито някога е бил, нито към момента е гражданин на Държавата П..

Съдържанието на писмото не налага допълнителен анализ или коментари от страна на съда. Очевидно е, че в случая, оспорващият не притежава и няма как да притежава гражданство на Държавата П., защото неговият баща, независимо, че е роден на територията на географската област П., е бил принуден да я напусне преди много години като бежанец и няма палестинско гражданство. В момента, нито за оспорващия, нито за неговия баща съществува правна възможност за признаване на палестинско гражданство.

На последно място, съдът намира за нелогично и лишено от фактическа и правна опора твърдението на ответника, че Ел Казак, е могъл да предприеме действия за да уреди правния си статут като гражданин на П.. Видно от представеното по-горе писмо, израелските власти не разглеждат изобщо молби от палестински бежанци, които искат да им се издадат идентификационни номера. По логиката на мотивите, изложени в оспорения отказ, преките наследници на български граждани, живели на територията на Западните покрайнини преди 1919 г. (годината, в която България губи тези територии според Н. договор) трябва да се считат автоматично за български граждани (чл. 8 от Закона за българското гражданство) и следва да получат автоматично български лични документи, което е невъзможно в настоящия момент.

По изложените съображения настоящият съдебен състав приема, че обжалваният отказ е издаден от компетентен орган, в предвидената от закона форма, но при несъответствие с материално-правните разпоредби и целта на закона, поради което отменен.

Преписката следва да се върне на Директора на Дирекция „Миграция“ – МВР, за ново разглеждане на Заявление № 2/24.02.2020 г. на чужденеца Ел Казак М. Х., като на същия се предостави статут на лице без гражданство.

С оглед изхода на спора на оспорващия се дължат разноски. Такива са поискани своевременно в размер по реда на чл. 38, ал. 2, във връзка с ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата, поради което съдът дължи присъждането им.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1, пр. 3, във връзка с чл. 173 от АПК, **Административен Съд С. – град, I отделение, 19 състав,**

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на М. Х. Ел Казак, лице без гражданство, чрез адвокат В. И., със съдебен адрес: [населено място], [улица], офис 9 писмен отказ № 5364р-14471 от 19.08.2020 г. на Директора на Дирекция „Миграция“ – МВР за предоставяне на статут на лице без гражданство на оспорващия.

ВРЪЩА ДЕЛОТО като преписка на Директора на Дирекция „Миграция“ – МВР за ново разглеждане и произнасяне по подаденото от чужденеца заявление № 2/24.02.2020 г. в съответствие със задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

ОСЪЖДА Дирекция „Миграция“ – МВР да заплати на адвокат В. Б. И. с ЕГН [ЕГН] на основание чл. 38, ал. 2, във връзка с ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата, във връзка с чл. 8, ал. 4 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения възнаграждение в размер на 500 лева.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.